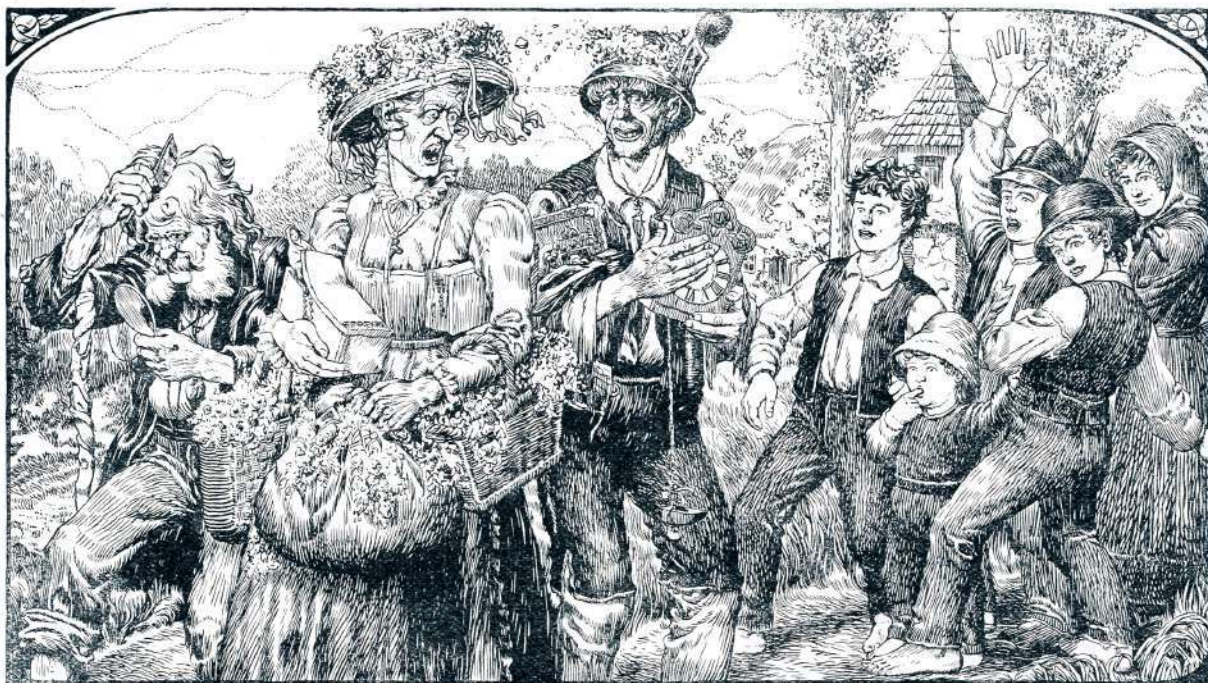

Sošolci.

Povest. Pisal dr. Fr. Detela.

(Konec.)

XII.

Zora, ki so ji bile nesreče polomile peroti, je bila zadovoljna, da je našla mirno kletko, kjer je bila varna pred jastrebovom. Zdaj ji ni bilo treba premišljevati, kako se bo vedla, kako govorila, da ne bo zamere. To nalogo je prevzela gospodinja, ki se ni bala nobene zamere, ki ni poznala nobenega dvoma, ki jo je vodil nekak naravni nagon samosvestno pot.

Da ni mučila Zore več dlakocepna vest, ko se je bila iznebila odgovornosti, to je pospeševalo njeno telesno zdravje ravnotako kakor raznovrstnost novega dela. Prej je bledela ob vednem sedenju in šivanju, v večnih skrbih; zdaj je nekoliko kuhala, nekoliko šivala in opravljala vesela tudi poljska dela, ki so se ji zdela težka le, dokler se jih ni navadila. Čez par mesecev je bila brhkejša kot kadarsibodi.

„Solnce in dež, to daje moč in barvo,“ je dejala Čurnovka, vesela novega posla, ki se je prijetno razlikoval od navadnih delavcev. Ti namreč čutijo dandanes prav dobro, kako jih potrebuje gospodar in gospodinja. Zato se vedejo samosvestno in nagajajo radi. Gospodinja mora premišljevati, kaj vse

bi kuhala, da bi dišalo družini, in gospodar je v vednih skrbih, če ni dal premalo pijače, in jezik morata brzdati oba in zadnjo besedo prepuščati delavcu, ki bije pol zavedoma, pol nezavedoma tih boj proti zasebnemu imetju srednjega posestnika. Zora je bila še staroverskega mišljenja, in vest ji ni dopuščala nagajati gospodinji ali opravljati dela površno.

Prijateljica Pavlina se je čudila, da služi Zora, tako razumna, tako spretna in pridna, rajša drugim, ko da bi delala zase; ljubila in čislala pa jo je tembolj. Rotija pa se je držala še vedno hladno in prikrito. Zdelo se ji je namreč, da se hoče Zora s svojim lepim vedenjem in pametnim govorjenjem poviševati nad njeno izobrazbo in da ji morda dolžno spoštovanje samo kaže. Vrhutega je imela Rotija sama s seboj dosti opravka. Gospoda iz trga je prihajala vedno rajša k Čurnu, in zlasti ob nedeljah je bila hiša polna veselih gostov.

„Zasluga kuharice Zore,“ je dejala Pavlina. Rotija pa jo je pomilovalno in zaničljivo pogledala, prepričana, da ne vabijo mladih gospodov tako nizki nagibi, ampak da je pripisati tisto privlačno moč njenim očem, morda tudi njeni doti, nikakor pa ne Zorini kuhalnici.